

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI

DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARLAMENTUL

B-dul Primăverii nr. 22, sector 1, București, Tel: 0213143400 Int.3000, Email: drparlament@guv.ro

Biroul permanent al Senatului

L 571, 576, 551, 588, 565

Nr. 11530/2026

20-10-2026

21 octombrie 2026

Către: DOMNUL MARIO OVIDIU OPREA,
SECRETARUL GENERAL AL SENATULUI

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data
de 16 octombrie 2026

STIMATE DOMNULE SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, punctele de vedere ale Guvernului referitoare la:

L 571 1. Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr.14/2002 privind constituirea și funcționarea parcurilor științifice și tehnologice (Bp. 482/2026);

L 576 2. Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 21/2022 privind instituirea cadrului legal pentru acordarea unui ajutor de stat pentru restructurarea Societății "Complexul Energetic Oltenia"- S.A. (Bp. 470/2026);

L 551 3. Propunerea legislativă privind siguranța persoanelor în zonele de îmbăiere (Bp. 467/2026);

L 588 4. Propunerea legislativă pentru instituirea zilei de 28 iunie ca "Ziua comemorării victimelor ocupației sovietice a Basarabiei, Bucovinei de Nord și Ținutului Herța" (Bp. 483/2026);

L 565 5. propunerea legislativă pentru instituirea anului 2027 ca "Anul Kós Károly" (Bp. 479/2026).

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Biroul permanent al Senatului

L. 551 21 octombrie 2026

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind siguranța persoanelor în zonele de îmbăiere*, inițiată de domnul deputat USR Tanasă Ștefan (Bp. 467/2026).

I. Principalele reglementări

Inițiativa legislativă are ca obiect de reglementare instituirea cadrului legal pentru delimitarea și supravegherea zonelor de îmbăiere, semnalizarea condițiilor de îmbăiere, obligațiile administratorilor zonelor de îmbăiere și ale persoanelor care le utilizează, precum și răspunderea contravențională pentru încălcarea acestor obligații, în scopul protejării vieții și integrității corporale a persoanelor și al asigurării condițiilor de siguranță pentru desfășurarea activității de salvare acvatică.

II. Observații

1. Precizăm că domeniul reglementat prin inițiativa legislativă este deja acoperit, în principal, de un cadru normativ existent, care cuprinde dispoziții referitoare la organizarea serviciilor publice de salvare acvatică, utilizarea plajelor, gestionarea calității apei de îmbăiere și desfășurarea activităților turistice.

Forma actuală a inițiativei legislative necesită o analiză aprofundată și o corelare expresă cu cadrul normativ existent în domeniu, în special cu *Ordonanța Guvernului nr. 58/1998 privind organizarea și desfășurarea activității de turism în România, cu modificări și completări ulterioare*, cu *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006 privind utilizarea plajei Mării Negre și controlul activităților desfășurate pe plajă, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 274/2006*, cu legislația privind securitatea și sănătatea în muncă și cu celelalte acte normative incidente (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 202/2002 privind gospodărirea integrată a zonei costiere, cu modificări și completări ulterioare*, și normele tehnice ale Ministerului Sănătății).

În forma propusă, actul normativ riscă să genereze un paralelism legislativ și norme echivoce, susceptibile de interpretări diferite în practică. Pentru a asigura un caracter unitar și coerent, s-ar fi impus formularea proiectului prin corelarea, completarea și modificarea explicită a dispozițiilor existente.

În același timp, apreciem că era necesară delimitarea clară a competențelor și responsabilităților între autoritățile administrației publice, administratorii zonelor de îmbăiere, operatorii economici și serviciile/posturile de salvare acvatică - salvamar.

În prezent, cadrul legal în vigoare obligă instituțiile și autoritățile publice competente să ofere îndrumare persoanelor interesate. Acest demers asigură aplicarea corectă și unitară a sancțiunilor legale ce pot fi impuse operatorilor economici, administratorilor de plajă sau administrației publice locale.

Menționăm că, în conținutul inițiativei legislative, nu se face o diferențiere a obligațiilor administratorilor pentru plajele amenajate pe litoral și plajele amenajate în apele interioare. Astfel, din definiția „*administratorului*” reiese că operatorii economici care concesionează plaje pe litoral au obligații suplimentare.

Inițiativa transferă nejustificat și neclar obligații de interes public către hotelieri și utilizatorii de plajă, deși aceștia nu administrează luciul de apă și nu au competențe legale privind organizarea, coordonarea, finanțarea sau controlul serviciului public salvamar.

De asemenea, apreciem că inițiativa legislativă nu reglementează în mod clar obiectivele/atribuțiile/responsabilitățile celor îndrituiți să le aplice/respecte.

Astfel, menționăm, cu titlu exemplificativ, dar nu limitativ:

- în ceea ce privește modul de organizare a serviciilor publice de salvare acvatică-salvamar, obligația administratorului de la art. 11 lit. e) ar fi trebuit să fie valabilă doar pentru operatorii economici care administrează ștranduri, parcuri acvatice, plaje amenajate în apele interioare;

- obligația de la art. 11 lit. f); prin care administratorii ar trebui să prezinte până la data de 15 octombrie a fiecărui an numărul intervențiilor de salvare, al persoanelor asistate și al evenimentelor soldate cu vătămarea sau decesul persoanelor, ar fi trebuit să revină serviciilor publice de salvare acvatică-salvamar-pe litoralul Mării Negre, iar în cazul apelor interioare acestea să fie raportate de serviciile publice de salvare acvatică-salvamar sau de către operatorii economici, în cazul structurilor administrate de ei. Astfel, ar fi fost necesar că aceste raportări să se centralizeze de către autoritățile locale pe raza cărora se află plajele amenajate, ștranduri, etc.;

- prevederile art. 12 alin. (2) menționează faptul că administratorii sectoarelor învecinate pot asigura în comun personalul de salvare; cu toate acestea, prin art. 18 alin. (1) lit. e) această posibilitate este sancționată contravențional;

- art. 14 este neclar, deoarece asimilează lipsa fizică a atestatului la momentul controlului cu absența totală a supravegherii. Era necesar ca textul să separe contravenția formală (faptul că supraveghetorul nu are documentul asupra sa) de cea de fond (lipsa calificării sau expirarea atestatului). Totodată, era obligatoriu să se specifice clar care este autoritatea competentă să efectueze controlul și să aplice sancțiunile;

- considerăm că prevederea de la art. 20, prin care personalul de salvare acvatică are obligația de a sesiza agentul constatat și de a întocmi procesul-verbal de constatare a contravenției, este inoportună. Echipa de salvare acvatică-salvamar are rolul de a preveni producerea de

accidente și de salvare, asigurând colaborarea cu celelalte servicii publice salvare, poliție, jandarmerie etc.

3. Cu titlu general, semnalăm necesitatea respectării regulilor impuse de prevederile art. 6 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, potrivit cărora proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă, iar soluțiile pe care le cuprinde trebuie să fie temeinic fundamentate, luându-se în considerare interesul social, politica legislativă a statului român și cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne și ale armonizării legislației naționale cu legislația europeană.

De asemenea, conform art. 6 alin. (2) din *Legea nr. 24/2000*, pentru fundamentarea noii reglementări se va porni de la dezideratele sociale prezente și de perspectivă, precum și de la insuficiențele legislației în vigoare.

Din această perspectivă, semnalăm redundanța nomelor propuse de inițiator prin raportare la prevederile *Hotărârii Guvernului nr. 452/2003 privind desfășurarea activității de agrement nautic, cu modificările ulterioare*, întrucât prin demersul legislativ nu sunt prevăzute elemente de noutate. Astfel, exemplificăm faptul că, potrivit art. 16 alin. (2) și art. 18 alin. (1) lit. a); din cuprinsul inițiativei legislative, intrarea în apă în zonele rezervate activităților nautice este interzisă, fiind sancționată contravențional. Or, potrivit art. 10 lit. h) din cuprinsul *Hotărârii Guvernului nr. 452/2003*, accesul înotătorilor în perimetrul destinat navigației ambarcațiunilor de agrement nautic constituie, de asemenea, contravenție.

Pe de altă parte, din perspectiva evenimentelor negative produse în apele de suprafață care nu sunt organizate pentru îmbăiere, apreciem relevante prevederile art. 9 alin. (3) din *Legea apelor nr. 107/1996, cu modificările și completările ulterioare*, conform căreia orice persoană fizică, pe propria răspundere, poate utiliza liber pentru îmbăiere apele marine și apele interioare din afara zonelor de restricție.

Prin urmare, în vederea promovării unor soluții normative de natura celor propuse de către inițiator, considerăm că era necesară corelarea

acestora cu normele legale incidente pentru a se asigura, în virtutea exigențelor de tehnică legislativă, coeziunea cadrului legal aplicabil.

De asemenea, prin raportare la prevederile art. 20 din cuprinsul inițiativei legislative, apreciem că era necesară clarificarea naturii juridice a raportului de constatare întocmit de către personalul de salvare acvatică.

În context, apreciem că sunt relevante prevederile art. 15 alin. (1) din cuprinsul *Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare*, conform căroră o faptă contravențională se constată printr-un proces-verbal încheiat de persoanele anume prevăzute în actul normativ care stabilește și sancționează contravenția, denumite în mod generic agenți constataitori.

Astfel, prin raportare la regulile generale aplicabile în materia dreptului contravențional, procesul-verbal de constatare a contravenției este întocmit, de regulă, în baza constatării nemijlocite a situației de fapt de către agentul constataitor.

Din acest punct de vedere, semnalăm faptul că excepțiile de la această regulă trebuie să fie expres prevăzute de lege, existând situații în care agentul constataitor întocmește procesul-verbal de constatare a contravenției fără a fi prezent la fața locului, în măsura în care fapta de natură contravențională a fost înregistrată prin mijloace tehnice specifice ori chiar în baza notelor de constatare sau a proceselor-verbale încheiate de anumite organe de control.

Or, în ceea ce privește această ultimă ipoteză, apreciem că există o neconcordanță între atribuțiile specifice calității de personal de salvare acvatică și efectele juridice care se pot produce în temeiul raportului de constatare întocmit de către acesta prin încheierea procesului-verbal de constatare a contravenției în baza acestui raport, astfel cum rezultă din cuprinsul prevederilor art. 20 alin. (3) din inițiativa legislativă.

3. În cuprinsul inițiativei legislative există mai multe formulări care sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate. Lipsa acestor elemente poate atrage, în anumite circumstanțe, neconstituționalitatea textului de lege din perspectiva art. 1 alin. (5) din *Constituție*. Detaliind cele trei cerințe de calitate care rezultă din cuprinsul art. 1 alin. (5) din *Constituție*,

Curtea Constituțională a statuat¹ faptul că „*cerința de claritate a legii vizează caracterul neechivoc al obiectului reglementării, cea de precizie se referă la exercitarea soluției legislative alese și a limbajului folosit, în timp ce previzibilitatea legii privește scopul și consecințele care le antrenează*”. Menționăm, cu titlu exemplificativ, mai multe sintagme din cuprinsul inițiativei legislative care reclamă probleme din perspectiva cerințelor care rezultă din cuprinsul art. 1 alin. (5) din *Constituție*:

a) Sintagma „*pe temeiul legislației privind gestionarea calității apelor de îmbăiere*”, de la art. 3 lit. g) - întrucât nu este clar care este cadrul normativ avut în vedere de inițiator;

b) Sintagma „*act administrativ al autorității competente*”, de la art. 3 lit. h) - întrucât nu este clar care este autoritatea competentă la care face trimitere norma preconizată;

c) Sintagma „*(...) în condițiile legislației privind gestionarea calității apelor de îmbăiere*”, de la art. 10 alin. (2), întrucât nu se indică actul/actele normative avute în vedere²,

Aceeași observație este aplicabilă și pentru art. 15 alin. (2).

Potrivit art. 38 din *Legea 24/2000*, textul articolelor trebuie să aibă un caracter dispozitiv. De asemenea, de regulă, verbele se utilizează la timpul prezent, forma afirmativă, pentru a se accentua caracterul imperativ al dispoziției. Această prevedere nu este respectată pe deplin în cuprinsul propunerii legislative. Cu titlu exemplificativ, următoarele sintagme din cuprinsul inițiativei legislative utilizează exprimări la forma negativă sau care indică simple facultăți ale destinatarilor normei: art. 3 lit. i) - sintagma „*să nu intre în apă*”; art. 4 alin. (1) lit. c) sintagma „*nu se asigură*”; art. 5 alin. (2) sintagma „*nu aduc atingere*”; art. 6 alin. (2) - sintagma „*nu înlătură*”; art. 18 alin. (2) sintagma „*se poate aplica*”; art. 20 alin. (3) - sintagma „*poate fi încheiat*”.

Totodată, apreciem că s-ar fi impus reevaluarea normelor preconizate care impun obligații în sarcina autorităților publice locale (spre exemplu, dispozițiile art. 11 din inițiativa legislativă, în cazul în care, potrivit art. 3 lit. d) administratorul este o autoritate publică locală; art. 15 alin. (1); art. 4 - 6).

¹ Decizia Curții Constituționale nr. 183/2014 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic pct. 2 din *Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 41/1994 privind organizarea și funcționarea Societății Române de Radiodifuziune și Societății Române de Televiziune*.

² A se vedea, totodată, și dispozițiile art. 50 alin. (2) din *Legea nr. 24/2000* potrivit cărora norma la care se face trimitere este cuprinsă în alt act normativ, este obligatorie indicarea titlului acestuia, a numărului și a celorlalte elemente de identificare

4. Cu privire la art. 2 alin. (1) al inițiativei legislative, apreciem că textul propus nu prevede în mod clar domeniul de aplicare al normelor preconizate.

Astfel, referitor la noțiunile de „*plaje, stranduri, parcuri acvatice, porturi de agrement nautic*”, precizăm că acestea sunt definite doar la nivel secundar, în cuprinsul art. 2 din anexa I la *Hotărârea Guvernului nr. 1136/2007*. Totodată, potrivit formulei introductive a *Hotărârii Guvernului nr. 1136/2007*, actul administrativ normativ are ca temei primar art. 4 alin. (3) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006*. Or, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006* are un domeniu de aplicare mai restrâns față de demersul legislativ supus analizei. Drept urmare, apreciem că s-ar fi impus introducerea unor noi prevederi în cuprinsul inițiativei legislative care să detalieze la nivel primar sensul noțiunilor de „*plaje, stranduri, parcuri acvatice, porturi de agrement nautic*”.

Totodată, și noțiunea de „*ape interioare naturale sau amenajate*” necesită revizuire, întrucât nu există o deplină concordanță între aceste prevederi și dispozițiile *Legii nr. 107/1996*. Astfel, potrivit pct. 7 din anexa I la *Legea nr. 107/1996*, prin ape de suprafață se înțelege „*apele interioare, cu excepția apelor subterane; ape tranzitorii și ape costiere, exceptând cazul stării chimice pentru care trebuie incluse apele teritoriale*”. Potrivit pct. 11 din anexa I la *Legea nr. 107/1996*, sensul noțiunii de ape interioare este acela de „*toate apele de suprafață stătătoare și curgătoare și subterane aflate în interiorul liniei de bază, de la care se măsoară întinderea apelor teritoriale*”. Se observă, astfel, că *Legea nr. 107/1996* nu prevede o distincție între apele interioare naturale sau amenajate, astfel cum se prevede la teza finală a art. 2 alin. (1) din inițiativa legislativă. În acest sens, ar fi fost necesară revizuirea terminologiei avute în vedere prin raportare la *Legea nr. 107/1996*³.

Cu privire la art. 2 alin. (2) al inițiativei legislative, considerăm că precizarea ar fi trebuit repoziționată în cuprinsul art. 6 și 16 din inițiativa legislativă, întrucât dispoziția preconizată nu se integrează în mod organic în cuprinsul art. 2 din prezentul demers legislativ.

³ Menționăm în acest sens și prevederile pct. 22 din Anexa I la *Legea nr. 107/1996*, potrivit cărora sintagma de „corp de apă artificial” semnifică „corpul de apă de suprafață creat prin activitate umană”;

5. Referitor la art. 3 lit. a) al inițiativei legislative, norma trebuia detaliată, întrucât nu rezultă modul în care este delimitată porțiunea de teren adiacentă suprafeței de apă destinată îmbăierii.

Art. 3 lit. b) al inițiativei legislative ar fi trebuit revizuit, având în vedere că celelalte acte normative în materie (spre exemplu *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006* și *Ordonanța Guvernului nr. 58/1998*) nu prevăd „*posturi de salvare acvatică-salvamar*”. Astfel, *Ordonanța Guvernului nr. 58/1998* prevede, la art. 33 alin. (4), „*servicii publice locale de salvare sau posturi de salvare, după caz, precum și posturi de prim ajutor medical*”, la art. 33 alin. (6), „*servicii publice „Salvamar”, posturilor de salvare și a posturilor de prim ajutor medical, precum și a serviciilor publice locale de salvare*”, iar la art. 33 alin. (7), „*posturilor de salvare și a posturilor de prim ajutor pe plaje și în stranduri*”. Totodată, *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006* prevede în cuprinsul acesteia „*serviciile publice de salvare acvatică - salvamar și posturi de prim ajutor*”. Astfel, norma trebuia revizuită pentru a se respecta unitatea terminologică.

Aceeași observație este aplicabilă și pentru art. 3 lit. i) și j) și art. 8 alin. (1) ale inițiativei legislative.

Apreciem că s-ar fi impus revizuirea art. 3 lit. d) al inițiativei legislative, întrucât noțiunea de „*administrator*” este susceptibilă să confere un caracter echivoc norme preconizate.

În acest sens, menționăm dispozițiile art. 2 alin. (1) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006*, potrivit căreia „*Utilizarea plajelor în scop turistic se poate face de către persoane fizice și juridice:*
a) *operatori economici care administrează structuri de primire turistice;*
b) *proprietari ori administratori de ansambluri rezidențiale care desfășoară activități de turism;* c) *operatori economici care desfășoară activități de divertisment, agrement și/sau sportive;* d) *autorități ale administrației publice locale*”, iar, potrivit alin. (2) al aceluiași articol din același act normativ „*Utilizatorii plajelor în scop turistic prevăzuți la alin. (1) încheie contracte de închiriere cu titularul dreptului de administrare a plajelor, pentru unul sau mai multe sezoane estivale în condițiile legii*”.

În plus, art. 14 din *Ordonanța Guvernului nr. 58/1998* prevede că „*Utilizarea plajelor în scop turistic se realizează, potrivit legislației în vigoare, de către operatorii economici care dețin autorizație turistică,*

emisă conform normelor metodologice aprobate prin ordin al ministrului turismului”.

Având în vedere conținutul normativ al articolelor anterior amintite, apreciem că s-ar fi impus revizuirea utilizării noțiunii de administrator.

6. Referitor la atribuțiile primarului, reglementate de art. 4 al inițiativei legislative, apreciem că reglementarea cu titlu general la nivelul UAT-urilor a situațiilor avute în vedere de articolul analizat ar fi trebuit să se realizeze de către consiliul local, având în vedere dispozițiile art. 129 alin. (2) lit. d) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare*. Eventual, ulterior adoptării unei hotărâri de Consiliu Local cu caracter general, primarul își poate exercita atribuțiile reglementate de art. 155 și următoarele din *Codul administrativ* în vederea punerii în aplicare a acestor celor stabilite de autoritatea deliberativă.

Referitor la asigurarea opozabilității actelor administrative avute în vedere de art. 4 din demersul legislativ, apreciem că trebuiau avute în vedere art. 197 alin. (5) din *Codul administrativ* potrivit căroră „*Hotărârile și dispozițiile, documentele și informațiile financiare, precum și alte documente prevăzute de lege se publică, pentru informare, în format electronic și în monitorul oficial local*”.

Referitor la art. 4 alin. (4) al inițiativei legislative, nu este clar care este criteriul în funcție de care se va stabili afluența previzibilă de utilizatori. În lipsa unor repere generale, norma riscă să devină inaplicabilă și lipsită de o finalitate practică.

7. Norma de la art.6 alin. (2) al inițiativei legislative ar fi trebuit reevaluată, astfel încât trimiterea să opereze doar la art. 4 alin. (1), întrucât articolul reglementează și alte ipoteze, nu doar obligații în sarcina administrației publice locale cu privire la siguranța zonelor de îmbăiere.

8. La art. 7 alin. (1) lit. b) al inițiativei legislative, se impune detalierea normei, întrucât nu este clar la ce se referă îmbăierea permisă cu risc.

9. Apreciam că sunt necesare detalii suplimentare cu privire la registrul reglementat la art. 9 al inițiativei legislative, întrucât normele

preconizate reglementează într-o modalitate mult prea generală existența acestuia.

Totodată, se impun clarificări suplimentare și cu privire la forța probantă a mențiunilor din acest articol, întrucât mențiunea de la art. 9 alin. (3) al inițiativei legislative nu este aptă să clarifice acest aspect.

10. Cu privire la interdicția sanitară de îmbăiere prevăzută de art. 10 alin. (1) din inițiativa legislativă, semnalăm că norma prezintă un caracter vag, general, nefiind posibilă identificarea concretă a modalității de semnalizare. Totodată, nu e clar care sunt acele mijloace distincte de cele prevăzute de art. 7 alin. (1) al inițiativei legislative. Astfel, s-ar fi impus reformularea normei și clarificarea intenției de reglementare.

11. Considerăm că s-ar fi impus revizuirea art. 11 alin. a)-c) al inițiativei legislative raportat la art. 18 alin. (1) lit. e) teza I din inițiativa legislativă, întrucât există riscul ca aceste fapte contravenționale să prezinte un conținut constitutiv identic sau similar cu fapta prevăzută de art. 8 alin. (1) lit. o) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006*⁴.

12. Apreciem că s-ar fi impus reevaluarea și detalierea art. 18 alin. (1) lit. c) al inițiativei legislative, întrucât pot exista în practică situații în care urmează să fie sancționat atât minorul, pentru nerespectarea unor obligații de la art. 16 (1) și/sau (2), cât și părintele/tutorele/persoana în a cărei îngrijire se află minorul, în baza art. 16 alin. (4).

Art. 18 alin. (2) și (3) din inițiativa legislativă s-ar impune a fi eliminate, întrucât atât amenda contravențională, cât și prestarea unei activități în folosul comunității sunt sancțiuni contravenționale principale, iar soluția propusă prezintă *vicii de neconstituționalitate* intrinsecă. Aplicarea a două sancțiuni contravenționale principale pentru aceeași faptă aduce atingere *principiului ne bis in idem*, contravenind art. 4 din Protocolul nr. 7 la *Convenția Europeană a Drepturilor Omului* și art. 23 alin. (12) din *Constituție*.

⁴ „Constituie contravenție și se sancționează cu amendă cuprinsă între 10000 lei și 20000 lei săvârșirea de către persoane fizice sau juridice a următoarelor fapte: (...) o) neașșarea instrucțiunilor de utilizare a plajei, a zonei și a apei de îmbăiere; ”

13. Apreciem că soluția de la art. 20 alin. (3) teza finală din inițiativa legislativă trebuia reevaluată, întrucât ipoteza normativă permite agentului constator aplicarea unei sancțiuni contravenționale pe baza unei situații de fapt reținute de personalul de salvare acvatică în cuprinsul unui raport. Or, nu este clar care este statutul acestui personal și nici regimul juridic al raportului avut în vedere de norma preconizată.

14. Art. 21 al inițiativei legislative este superfluu, întrucât normele *Ordonanței Guvernului nr. 2/2001* se aplică fără a fi necesară o trimitere expresă, întrucât reprezintă reglementarea generală în materie contravențională.

15. La art. 22 al inițiativei legislative, pentru unitate terminologică, se impunea menționarea „*autorității publice centrale responsabile în domeniul turismului*”.

16. Independent de cele anterior menționate, apreciem că se impuneau justificări suplimentare cu privire la compatibilitatea normelor preconizate cu prevederile din cuprinsul *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006* privind utilizarea plajei Mării Negre și controlul activităților desfășurate pe plajă. Prezentul demers legislativ și *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2006* reglementează parțial aceleași relații sociale, creând premisele paralelismului legislativ și ale unor soluții legislative care nu se pot corobora.

Totodată, considerăm că eventualele disfuncționalități ale cadrului normativ existent puteau fi soluționate prin modificarea și corelarea actelor normative în vigoare, în locul instituirii unei reglementări paralele.

De asemenea, semnalăm faptul că în cuprinsul inițiativei legislative nu se regăsesc norme tranzitorii sau finale (de modificare, completare sau abrogare) din care să reiasă impactul, respectiv corelarea cu legislația incidentă activității de îmbăiere, ceea ce conduce la lipsa clarității și predictibilității reglementării supusă analizei.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține** adoptarea acestei inițiative legislative în forma prezentată.

Cu stimă,

Ilie Gavril BOLOJAN

Domnului senator Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului